

опт 125
+1

ПОЛИТИЧЕСКО-ПРОПАГАНДИВНА РАБОТА МЕЖ
НАСЕЛЕНИЯ

/Вказівки для всіх теренових провідників,
референтів пропаганди й політвиховників/.

Гітлерівський імперіялізм, що був поневолив цілу Європу, систематично проводив політику цілковитого знищення волелюбних народів, сьогодні сам знищений. Та в пам'яті народів час гітлерівської тиранії лишається на віки, як символ чогось страшного й жахливого. Правда, німецький імперіялізм достаточного мілітарного удару зазнав від своїх конкурентів, але фактично він вже раніше програв. Ще далеко до часу його мілітарного розгрому, гітлеризм був розторожений політично, а цього удару завдали йому поневолені народи, їхня рішуча боротьба, їхні високі політичні ідеї. Сама політична програма була рішуча, основна, що зумовила новий розгром, гітлерівської реакційної системи, мілітарна поразка - це тільки неuniknutий наслідок, що впливав з політичної програми, томуто основна заслуга в розгромі гітлеризму припадає поневоленим народам, їхній одностайній, непохитній, витривалій боротьбі й тим то крах німецького гітлеризму, це в першу чергу тріумф поневолених Німеччиною народів, це торжество великої ідеї - воля народам і людині. Заслуга українського народу в тій боротьбі особливо велика.

Та не повністю могли поневолені народи гітлеризмом скористати плодами спільної боротьби-перемоги. Для великої їх частини гітлерівських поневолювачів змінили сталінські загарбники, а сталінська імперіялістична кліка присвоїла собі насильно плоди всенародної перемоги. Але сталінські імперіялісти йдуть тим самим шляхом, що їхні єдинокровні брати гітлерівці й їх постигне та сама доля. Народи, поневолені сталінсько-большевицьким імперіялізмом, в тім числі і український народ не припинили своєї боротьби, але продовжують її з неменшою рішучістю й завзятістю. Вони свідомі своєї перемоги, бо їх справа єдино-правильна, бо стоїть о ціле небо вище над темною реакційною ідеологією сталінсько-большевицького імперіялізму. Режимові, побудованому на ґрунті НКВД і НКГБ на нечуваній заборіханості, не вікувати. Національний гніт, страшний визиск робітників і селян, нечувана грабіж їхньої праці й дорібку, постійний голод, злидні і нужда, не можуть тягнутися в безконечність. їм покладе край революційно-визвольна боротьба поневолених народів.

Тому плекати серед народу орієнтацію на:

1. Власні революційні сили, як основу,
2. революційні рухи поневолених сталінським імперіялізмом народів, як найближчі нам союзні сили.

Поборювати всякі орієнтації на чужі сили, на негайний конфлікт і т.д. це однак не значить, щоб не висвітлювати розходжень і суперечностей між союзниками, західними й СРСР в першу чергу. Такі розходження є, вони ростуть і будуть наростати, можуть мати корисний вплив на хід нашої боротьби й тому їх треба постійно видвигати перед народом. Йдеться тільки про те, щоб не давати їм рішального значення в нашій боротьбі. Щоб від них не узалежнювати нашу - боротьбу, але визначити їм дійсну роль, тобто чинника сприяючого, допоміжного, який ми повинні використати. Вияснити народам, щоб не прив'язувати ніякої ваги до всяких конференцій, бо й ті що їх відбувають, трактують їх, як пустий папірець. Ні одна із знаних конференцій не довела до ставлених перед нею вислідів. Ні тегеранська, ні московська, ні кримська конференції не розв'язали спірних політичних питань, а противно, по конференціях ті питання набрали ще більшої гостроти. Це саме буде з конференцією в Сан-Франціско, яка вже сьогодні можна сказати, збуденніла.

2. Єдино правильний шлях, що веде до визволення, це шлях боротьби з імперіялістичними загарбниками. Український народ повністю усвідомив цей шлях і тому виповів нещадну боротьбу большевицькій імперіялістичній кліці, веде її вперто і безпереривно. Сталінські імперіялісти, розуміючи всю загрозливість українського революційного руху, стараються здавити його. Тому вони намагаються переконати народ в тому, що наша боротьба будьто безвиглядна, що вона приносить тільки непотрібні жертви а в кінці, що через те терпить і страждає сам народ. Та ми добре знаємо, що не з жалю і співчуття за страждання народу говорять так сталінські загарбники, а з вовчої ненажерливості, й хитрості. Не народних нас жаліють і шкодують ті, які мільони заставляють гинути на фронті, а мільони пхнуть з голоду, які могово запроторюють трудящих в тюрми, концтабори, на Сибір і Соловки. Так говорять ці підлі розбій-

ники, що наша боротьба заважає їм необмежено панувати, що вона стоїть їм на перешкоді в свободному грабуванні, винищуванні, трудящих мас.

І ми знаємо з нашої історії, що як тільки припинилася боротьба, то народ якраз тоді найбільш терпів від окупантів, найбільше був фізично й духово винищений. Згадаймо хочби недавні визвольні змагання. Чи більше впало жертв за три роки визвольної боротьби, чи в один "мирний" 1933 р. від штучного, зорганізованого Сталіним, голоду? Те ж саме сьогодні. За три роки боротьби УПА з гітлерівсько-сталінськими загарбниками впало стільки жертв, що згинувало в СС-Дивізії, чи на сталінських фронтах. А далше які неоднакові висліди тих жертв. Перші гинуть за народ, за правду кладуть свою смерть підвалини під майбутнє народу, творять легенди для майбутніх поколінь, а ті другі вмирають за ворожі їм імперіялістичні інтереси, за своїх гнобителів, поневолювачів і експлуататорів. Перші житимуть вічно в пам'яті народу, як борці-герої, їм сиплять могили, а другі пропадають безслідно.

Правда, тут де іде боротьба падають люди, горять хати й дорібок, шаліють облави, народ живе у постійній готовості і тривозі. Але спитаємо: чи там, де немає такої широкої боротьби, панує мир, спокій, щастя й радість? Ні. Там терор сталінської кліки ще більший, там голод і злидні, там сім'ї повністю розбиті, батьки й сини погинули на фронті, або осталися каліки, дочки заслані в шахти, на каторжні роботи, а матері за важкою працею й світа не бачать. Там не горить дорібок, бо й нічому горіти, коли сталінські грабіжники все забирають. Коли тут поповняються тюрми за співпрацю в боротьбі УПА, то там за спізнання на роботу, за невиконання норми, податку, за збирання колосків з колгоспного поля. І в однім і в другім випадку тюрми переповнені трудящими. Отже ж сталінська кліка є найбільшим ворогом трудового народу, а її реакційна політика є причиною лиха і страждань. Тільки знищивши сталінський режим і зворотної сталінську кліку, народ буде могти щасливо й спокійно жити й працювати. Осягнути це можна одиноко рішучою й непохитною боротьбою цілого народу. Український народ у найважчих обставинах не припинить ні на хвилину своєї визвольної боротьби, бо гидить капітуляцією, а його синам-борцям чуже поняття полону. Ми будемо боротися й переможемо, бо боре́мося за правду й справедливість за нами мільйонні маси трудящих, за нами всі народи поневолені сталінським імперіялізмом.

Нашим завданням є підтримувати в народі дух боротьби й активну поставу до життя.

3. Наша слава, яка найбільше тривожить ворога, це наші високі передові політичні ідеї. Їх як світла бояться чорні сталінські імперіялістичні духи й всіма засобами стараються це світло заступити перед народними масами.

Тому нашим найважливішим завданням є довести наші ідеї до свідомості найширших трудових мас. Та доводиться сказати, що не у всіх теренах виконуються це важливе завдання. "Постанови 111 Великого Надзвичайного Збору". Народ повинен повністю засвоїти нашу програму, він мусить знати точно, за що ми боре́мося, за який лад, яке становище він в ньому займатиме. Для найширших мас мусить стати відомо, що ми боре́мося за знищення національного гніту й експлуатації, за повалення сталінського імперіялістичного режиму, за побудову вільних держав, оперативне взаємнй дружбі народів, за життя людини, вільної від визиску, злиднів, приниження і страху перед навлд.

4. Не менш, як наші ідеї, тривожить ворогів солідарність народу, його згуртованість довкола його революційної організації, довкруги його захистниці - Української Повстанчої Армії. Сталінські імперіялісти пробують розбити ту єдність, підорвати довіря народу до Організації. Та їм це не вдається, бо народ бачить і знає, що його Організація, що УПА вийшли з народу й служать народові. Українські революціонери не покинули у найважчих обставинах народних мас, але були з ними, ділили їх долю, їх радість і смуток, боролись разом з ними. В той час, як всякі продажні ватажки, які себе сьогодні вважають за провідників українського народу, втікали зі своїми наглядачами сталінськими до Уфії, українські революціонери лишилися з народом, організували його боротьбу, а УПА взяло на себе захист народу перед вивозами на каторжні роботи в Німеччину й до Бавдінсту, перед гітлерівськими контингентами, перед терором гестапо. Тоді як "тоже провідники українського народу" втікали з їхніми гітлерівськими опікунами, українські революціонери не покинули українського народу, але й на далше взяли на себе важкий обов'язок оборони народних мас перед сталінським визиском, і терором НКВД.

Народ бачить ту оборону, він солідаризується з боротьбою УПА, він любить УПА, живе нею, він безмежно довіряє своїй народній організації. Він вже багато разів переконувався в правильності організації й це тільки скріпило його довіря.

Народ переконався в глибокій доцільності проголошення самостійності 30.УІ.1941 він побачив з якою точністю сповнилися передбачування Організації щодо до упаку Німеччини /як багато сумнівалось в це в липневі дні 1941р./. Народні маси побачили всю правильність становища організації в справі СС-Дивізії, еміграції й ряду інших питань. Тому народ ще більше довіряє своїй Організації й повністю солідаризується з нею у ці важкі сьогоденні хвилини.

В цей час, як ворог силкується розбити єдність народу і його Револуційної Організації, нашим завданням є постійно кріпити єдність і довіря. Не можна легковажити в тому відношенні ворожій пропаганди, її треба негайно поборювати.

5. Большевицька реакційна кліка від хвилини захоплення влади зробила хліб предметом нечуваного грабежу. Щоб легше здійснювати свої імперіялістичні цілі, вона забирає від селян весь хліб, зосередила господарку хлібом виключно в своїх руках і в цей спосіб держить мільйони маси трудового народу в економічній залежності від себе, робить з трудящих мас послухне знаряддя у виконуваних своїх протинародних планів. "Продразверстка", "Продналог" /продовольчий податок/ хлібозаготівля, - оце форми жорстокого грабежу зерна від селян. Велід за тим пішов голод в 1918-21-22-33-42 роках, що навідав майже всі терени сучасного СРСР. А сьогодні кістлява рука голоду знов стукає об двері селян, колгоспників і робітників. Сімі фронтовиків мусять не тільки непосильно працювати, але й голодувати. Сталінська кліка думала, що якщо зробить питання хліба першою турботою трудящих, то вони перестануть вглядати в політику сталінського імперіялізму, дозволять себе кремлівській зграї безкарно грабувати й визискувати. Та помилилися, і трудящі СРСР повністю усвідомили, що питання хліба, це питання їхнього життя чи смерті. Від того в чийх руках знаходиться господарка з хлібом залежить доля й становище трудящих мас. Чим скоріше хліб і господарка знайдеться у власних руках трудового народу, тим скоріше буде край постійного голодування, безквечної нужди й злиднів, мільйонних мас працюючих.

Щоб отже забезпечити народ перед голодом, щоб не дозволити грабити його сталінській кліці, треба організувати й всіляко допомагати трудовому населенню.

а/ В першу чергу заховати якнайбільше зерно, потрібного для прохарчування власної сімі, /ховати треба в кількох містах і законспіровано, берегтись сусілів, дітей і т.д./.

З цією метою широко організувати роздачу хліба між колгоспниками зараз жепі зборі в часі молотби, всіляко помагати брати збіжжя в часі збору. Частіше повторити.

II. Всіма можливими способами саботувати хлібозаготівлю /стягання контингенту/.

а/ Давати низькосортне збіжжя,

б/ подавати зменшену площу засіву,

в/ для сталінських грабіжників дуже важливою справою є швидкість, з якою проходить заготівля. Тому за всяку ціну затягати здавання контингенту. Кожний день має велике значення.

г/ знищувати або ушкоджувати в радгоспі молотарки,

е/ завертати підводи з контингентом й роздавати між населення,

ж/ знищувати, або ушкоджувати засоби транспорту, призначені до вивозу хліба з колгоспів на заготівельні пункти/ушкодити частини воза/.

з/ не дозволити вживати корів колгоспників до вивозу хліба на заготпункти.

к/ в заготівельнях /пунктів, магазинів/ збіжжя роздавати населенню.

III. Не зважаючи на велике знищення тваринництва на Україні, сталінські грабіжники стягають з населення мясопоставку. Всіма засобами саботувати здачу мяса.

IV. Також не здавати молока. Не носити до молочарень, не відставляти сметани до районів. Найкраще забрати кружлівки й тим самим населення не буде носити молока.

6. Щоб видерти від робітників, селян і трудової інтелігентії тяжко запроцьований гріш, сталінські кровопивці наклали непосильні податки, які в період імперіялістичної війни особливо збільшено. Ці податки не йдуть на розбудову країни, не йдуть на піднесення народного добробуту, не використовуються в інтересах трудящих мас, але в інтересах кліки большевицьких вельмож. Вони йдуть на безконечні збрознення, продовження війни, на загарбання нових земель і народів. Крім цього для здійснення своїх імперіялістичних планів, большевицькі розбійники рік-річно стягають величезні позики з населення /четверта воєнна позика виносить 25 мільярдів/. Та на цьому не кінець. Згадані драчі доповнюють всякі "добровільні" здирства на "танкові колони", "червоні ескадрилі", "флотилії". Отже з тої мізерної заплати, яку одержують працюючі в СРСР, їм нічого не лишається на одержання сімі, на власні потреби, на піднесення свого матеріального рівня. В заміну за позики трудящі майже нічого не одержують від держа

ви. Допомога сім'ям робітників існує в газетах. В житті вона виглядає дуже жалюгідно.

Щоб не допустити до повного ожебрачення народу, щоб не допустити до збільшення й так великої нужди, треба всіма засобами піддержувати народний спротив і організувати його боротьбу з всякого рода сталінськими драчками.

Тому:

- а/ затаювати зі сплачуванням полатків,
- б/ ні гроша на жодну позику, танкові колони,
- в/ зібрані гроші від фінагентів забирати й за списком повертати населенню.

7. В роки сучасної імперіялістичної війни визиск праці трудящих в СССР зріс до нечуваних розмірів. Галасуючи про "високий патріотизм", "трудового піднесення", сталінські імперіялісти заставили радянських громадян працювати від зорі до зорі, день і ніч, на дві зміни, в вихідний день і т.д.

Цей визиск став ще більшим, коли взяти до уваги, що зараз в сільському господарстві, як і в промислі працює велике число жінок, стариків, інвалідів, що до роботи притягнуто понад 1,5 мільйона підлітків. Всі ці непрацевдатні чи півпрацевдатні, мусять виконувати по кілька норм і то дуже часто на таких важких роботах, як добування вугілля, рули й т.д. В той час як сталінська кліка проводить таку жакливу експлуатацію праці, трудящі живуть у страшних побутово-матеріальних умовах, не доідають бо зарплата їм не вистарчає при шалених драчках з боку влади й високих ринкових цінах на продукти споживання. Праця в СССР рівна рабській праці. Щоб не дозволити сталінській кліці непосильною працею визискувати трудящих, треба допомагати робітникам в їх боротьбі.

- а/ за підвищення зарплати й покращання побутово-матеріальних умов,
- б/ з соцзмаганнями й стахановщиною,
- в/ розбивати табори примусової праці,
- г/ роздавати робітникам харчеві магазини, що є в розпорядженні сталінських посіпак,
- д/ розганяти впр. лісових робітників, перетворюючи такі акції в організовані страйки.

8. Для боротьби з народно-визвольним рухом большевицькі імперіялісти постійно розбудовують енкаведівський апарат, насилля, затрачуючи на це величезні кошти, здерті з селян. З цією власне метою вони творять всякі поліційські істребительні банди, притягаючи туди людей підступом, брехнею, терором і провокацією. Отже всякі міліції, поліції, "істребители" - це частини енкаведівського апарату гноблення й тому служба в них є наймерзнішою, бо направлена проти народу й на захист інтересів сталінських загарбників. Хто стає на службу в істребительних батальйонах, той запламовує себе пятном зрадника, той стає учасником, співвинувником у всіх злочинах і звірствах розбійницької енкаведівської зграї й якщо зарання не усвідомить свої помилки не знайде пощади з боку народу в дні його грізної розплати.

Щоб не допустити до постійного тероризування населення всякими "усмирительними", "істребительними" бандами й забезпечити йому мирну працю треба посилити боротьбу з енкаведівськими бандами.

Тому:

- а/ вести активну пропаганду між міліцією, "стрибками", щоб повилади розбійницькі ватаги,
- б/ впертих і активних учасників, як також начальників банд, знищувати, всіх інших розбрювати, пояснити їм перед тим всю підлість їхньої служби в органах НКВД,
- в/ новоутворені станиці розганяти негайно, не допускати до закріплення,
- г/ широко розривати перед народом жакливі звірства енкаведівсько-енкагедівських головорізів, плекаючи в цей спосіб активну ненависть до загарбників.

Щоб вдертися в наше внутрішнє життя й звідси розбивати нас, НКВД засилає туди агентів і сексотів. Агенти й сексоти це підлі стерветники, які за малий гріш служать сталінським розбійникам й продають народ. Вони саме тим найнебезпечніші, що свою мізерну роботу проводять тайно, закриваючи її перед очима народу., серед якого постійно живуть. Тому народ з найбільшою ненавистю ставиться до агентів і сексотів, не знає пощади для тих продажних виродків.

Щоб охоронити народ перед злочинною роботою агентів і сексотів, треба повести з ними найрішучішу боротьбу. В тій цілі:

- а/ всебічно розкрити перед народом всю низьку суть агентури й сексотства, розвиваючи в цей спосіб народну ненависть і призирство до них,
- б/ підносити чуйність всього народу на вітинку боротьби з агентами й

в/ всіх аг ентів і активних сексотів знищувати, але ні в якому разі не практикувати родинної відповідальності / відповідають тільки винні, а всі члени родини/.

г/ сексотів неактивних, тих яких розкрито негайно, які самі зголосилися про підписання заяви, /якщо однак слідство викаже їх ширість/ карати всіма можливими карами від перестороги до бучів,

д/ переслухати всіх звільнених, арештованих чи навіть хвилюю прилежн е, задержувати й переслухувати всяких зебраків, спекулянтів ворожбиток дезертирів і т.д.

10. Школу зробили сталінські вельможі місцем викривлювання молодих діт чих душ. Школа служить не в ільній науці, але науковій сталінській доктрині не виховує всебічно розвинених високоморальних людей, лиш плекає сталінські слуг. Школа підпорядкована реакційним потребам большевицьких імперіялістів, вона є знаряддям русифікації. В школі нашим дітям подається неправду, оп льовується видатні постаті нашої історії, /Мазепу, Орлика, Петлюру й ін./ а заставляється шанувати катів народу Івана Грізного, Петра 1., Сталіна Крива- вого.

Щоб берегти наших дітей перед розкладовою роботою большевицької школи треба:

а/ постійно подавати вчителям наші напрями: так в науці як і в вихованні;

б/ відвідувати час від часу школу й давати учням лекції особливо з украї нської історії. Передовсім звернути увагу на ці місця, які сталінські ім- періялісти перевертають, а саме: київську державу пояснити як твір україн- ського народу а не як спільний, чи навіть виключно російський, Переяславську угоду - як рівноправний союз, а не підкорення України московському цареві, розкрити в правильному світлі велику визвольну боротьбу Мазепи, Орлика, Петлюр

в/ Розказати дітям про боротьбу УПА, про героїзм повстанців, про повстан- ські пригоди, подати приклади допомоги повстанцям з боку дітей, подиктувати революційні пісні,

г/ розказати про звірства сталінських головорізів, про убивства дітей, про знищення шкіл і т.д.,

д/ заставляти дітей здирати лозунги, видирати портрети Сталіна і т.д.

е/ не допускати до вступу в піонери і комсомол.

11. Большевицькі клуби це знаряддя в руках сталінської кліки для залур- манювання отруйним пропагандивним чадом нашої молоді. Танцями, розгнуданими забавами, піснями, забріханою агітацією, большевицькі вожаки стараються здвигати собі молодь, відірвати її від народу, щоб більше людей кинути проти народу. Клуби для сталінських посіпак мають за завдання покласти шлях для опанування молоді, це засіб, що має полегшити творення комсомольської орга- нізації.

Щоб охоронити нашу молодь перед деморалізацією й одурманюванням, щоби вона не стала жертвою сталінської кліки треба:

а/ не дозволити на заснування і будь-яку діяльність клубів,

б/ не допускати до творення комсомолу,

в/ не допускати втягати молодь в агітатори, чи будь-яку іншу співпрацю з ворогом,

г/ бойкотувати, чи розганяти всякі виїзні агіткульбригади з районів.

12. Вирвати молодь з-під большевицького впливу замало. Її не можна зали- шати самої, але нею треба постійно піклуватися, її треба вести.

Молодь в першу чергу мусить іти нерозривно з нами, вона мусить бути всецільо наша. Її ні на хвилину не можна випускати з наших рук, її завжди треба приділяти особливу увагу. Позірно невидиме, без зовнішнього організа- ційного оформлення, керівництво з нашого боку повинно бути на стільки сильне щоб молодь на кожному кроці його відчувала. Нашим завданням є вдержати стій- кість, високий морально-ідейний рівень нашої молоді. Будь-яке виломлювання деяких одиниць повинно стрінутись з деяким засудженням не лише з нашої сто- пони, але самої молоді в першій мірі. Опінія молоді мусить бути суворою й справедливою. Першим завданням є плекати в нашої молоді відданість і пат- ріотизм, виховувати її в душі непримиримої активності, ненависті до імперя- лістичних загарбників і рішучої боротьби проти них. Нашим завданням зробити молодь єдиною, суцільною, замкненою спільнотою, якої не в силі буде ворог розбити, ні навіть закрастись в її нутро.

Щоб виконати вищезгадані завдання треба:

а/ пильно стежити за поступованням народу в загальному і кожного хлопця і дівчини зокрема. Найменший негідний вчинок нап'ятувати негайно.

б/ Залучати молодь до участі в масових мітингах, призначених для всього населення. Певне число таких мітингів присвячувати спеціально для молоді.

На них говорити особливо:

1. Про героїчну боротьбу їхніх братів і сестер, що борються в УПА й обов'язки решти молоді супроти УПА.

II. Сучасну боротьбу пов'язувати зі свідомими традиціями нашого минулого.

III. Звертати увагу на моменти, що сприяють піднянню національної гордості й віри у власні сили.

IV. Повчити загал молоді, як треба держатися у важких обставинах/облави, тюрма, заслання/.

а/ Залучати молодь до поновлювання могил борців, складання на могили квітів, вінків і т.п. Не робити це однак шумно, з зовнішніми формами, щоб уникнути можливих шкідливих наслідків.

б/ святкувати з молоддю й цілістю населення національно-революційні свята,

в/ поширювати українську революційну пісню,

г/ давати революційну літературу й взагалі дбати, щоб молодь читала вартісну українську книжку/з залишених в старих читальнях бібліотеках.

13. Як стверджено, в більшості випадків політично-пропагандивною роботою займаються тільки пропагандисти. На їх плечах лежать всі мітинги, гутірки, відправи, читання газет і вся організаційно-технічна робота, у висліді чого така робота стає мало продуктивною й неефективною, пропагандист не в силі обслужити свого терену й тим самим виконати всі обов'язки. Це рішуче не правильно. Політ-пропагандивна робота/з обов'язком кожного члена політичної організації. До пропагандистів в першу чергу належить керівництво політ-пропагандивною роботою, надавання матеріалів і т.д. При тому мусить сам провести означене число /10/ мітингів: Щоб покращити нашу політично-пропагандивну роботу між населенням, внести більшої живлення, треба:

а/ треба залучати до політ-пропагандивної роботи найширше число членів. Не боятися початкової невиробленості, але старатися її зменшувати.

1. Давати виголошувати виготовлені матеріали, які попередю промовець вивчає напам'ять, при чому доручати з тим самим рефератом виступати кількома разів в різних місцях.

II. Доручати читання газет, також попередньо добре прочитати.

III. Доручити виступи не в місцевості, в якій промовець може бути знайомий/конспірація, менша трема, більший ефект у слухачів - чужий/.

IV. Робити відправи з метою підвищення політичного знання членів.

б/ політ-пропагандивною роботою мусять займатися всі інші референти: організаційні, СВ /нпр. люди з СВ найкраще можуть зробити мітинг про боротьбу з сексотидами. Бо в них найбільше фактичного матеріалу і т.д./.

в/ Політвиховники не можуть замикатися в своїй роботі тільки до відділу, але мусять найширше виступати між населенням. З цією метою треба організувати якнайбільше менших і більших виступів. Щоб охопити більші терени й зискати на часі, залучати до пропагандивної роботи кращих стрільців в спосіб накреслений під а/ I., II., III., IV./.

г/ Використовувати зібрання біля церкви, на цвинтарі, гурт людей на вулиці /як це водиться звичайно в неділю по наших селах/, млин/ тартак, робітники /ісі, на залізницях, пастухи в полі, большевицькі мітинги і т.д. Не виголошувати у всіх випадках запальних промов, бо це не все на місці, коли нпр. біля церкви, на цвинтарі, мітингу надається промова, між пастухами, чи гуртом на полі; чи на вулиці звичайно оповідання.

II. Використовувати проміжки часу під час організаційних контрольних поїздок в терен /пр. чекаючи на зустріч, зв'язок/.

д/ використовувати якнайширше місцевий матеріал у всіх гутірках чи промовах, бо це надасть їм більше конкретного й реального змісту й дозволить уникнути непотрібної фразеології. Промова, оперта на загальновідомі в тому терені факти, відповідно уаргументована тими фактами, є для слухачів ближчою й далекобільше переконливою, живою та цікавою. Нпр. коли говорити про визиск большевицької кліки, мусите навести дані про контингент, податки, з того ж села, коли говорити про солідарність населення, то також треба навести відповідні приклади з даної місцевості чи околиці. Матеріали збирати від населення: голів сілрад, кооператив, учителів, інвалідів-червоноармійців, поворотців з Німеччини, листів з фронту, робітників, із заслання. /Дсдержати однак конспірації, нпр. цитуючи лист, не вказувати на прізвище, не подавати з даного села, але іншого, щоб не пошкодити даним особам/.

14. Підпільна література виходить серед дуже великих труднощів. Вона коштує багато жертвенної праці й зусиль авторів, друкарів, техніків і господарка літературою мусить бути дуже вміла й доцільна, щоб не

марнувати в її видання вкладеної дорогої праці. Навпаки раціональне розповсюдження рев. літератури повинно бути найкращою нагородою за цю працю.

Щоб рев. література сповняла своє призначення, вона не сміє залежуватись простоюватись цілими тижнями, вона мусить бути в постійному русі, вона мусить дійти до найвищих кутків, до відома найширших кругів. Тому що підпільна література виходить невеликою кількістю, особливо великі вимоги ставиться до розповсюджувальників, які своєю рухливістю в поширюванні повинні збільшити її кількість. Дбати про своєчасне розповсюдження, щоб література не тратила актуальності.

Щоб покращати розповсюдження літератури, необхідно прийняти такі заходи:

а/ найпильніше доглядати за транспортом літератури по зв'язках, забезпечити їх найдогладніше функціонування ввести суворий контроль /час-від-часу висилати окремих людей на перевірки, перевірити і карати кожну неоправдану зупинку, ввести датювання приходу й відходу пакетів літератури/.

б/ Забезпечити зв'язкові лінії відповідними криївками, щоб література не впала. Кожний випадок коли впала, мусить бути перевірений, складений протокол, а винні покарані.

в/ На низах література не сміє задержуватись, ставати власністю деяких людей, вона постійно мусить бути в русі. /Як що нпр. у кушевого є один примірник газети, то його треба прочитати всім членам, вона мусить обійти всі села кута й шойно тоді звернутися до кушевого/.

г/ В найкращому розмірі практикувати масове голосне читання рев. літератури, особливо преси. Не практикувати оляк у всіх випадках читання цілої газети, але найважливіші місця, як також не обмежуватись до самого читання, але давати деякі пояснення.

д/ Особливу увагу звернути на розповсюдження літератури по місцях, де усна пропаганда, зглядно не всі її форми, доступні. На місто відзначувати більший відсоток літератури.

е/ Не розкидати листівок зразу ж цілого запасу, але поновлювати кількома наворотами.

Намітка. Ці "вказівки" мусять бути в дослівному тексті /дорогою поширювання матиописів, переписування рукою, / доведені до відома всіх низових проводів. Вони мусять бути обговорені на сходах і відправах. За ними треба проводити контроль політично-пропагандивної роботи на низах. "Вказівки" мають на меті покращати практичну політично-пропагандивну роботу, дати навітлення ряду важливих питань нашого життя. Крім того вступи перед конкретними вказівками повинні служити як основа промов, гутірок, статей.
